

HELEN FIELDINGOVÁ

DÍTĚ
BRIDGET
JONESOVÉ

Dítě Bridget Jonesové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Helen Fieldingová
Dítě Bridget Jonesové – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

DÍTĚ BRIDGET JONESOVÉ

DENÍKY

HELEN FIELDINGOVÁ

Podle novinových sloupků,
které vycházely
v *The Independent*.
S díky Working Title Films
a Universal Studios.

Pro Kevina, Dashe a Romy

OBSAH

ÚVOD	11
Kapitola první: MNOHOSTRANNĚ ŠPATNÉ ZNAMENÍ.....	13
Kapitola druhá: KŘTINY.....	29
Kapitola třetí: MUŽI JSOU JAKO AUTOBUSY.....	45
Kapitola čtvrtá: PERIMENOPAUZA	59
Kapitola pátá: KDO JE PACHATEL?	67
Kapitola šestá: S PRAVDOU VEN	75
Kapitola sedmá: CITOVÉ VYDÍRÁNÍ.....	97
Kapitola osmá: RODINNÉ HODNOTY	117
Kapitola devátá: CHAOS A NEPOŘÁDEK	131
Kapitola desátá: TOTÁLNÍ KOLAPS.....	157
Kapitola jedenáctá: „NE“	173
Kapitola dvanáctá: ZMĚNA PRIORIT	179
Kapitola třináctá: PROZŘENÍ	185
Kapitola čtrnáctá: USMÍŘENÍ.....	199
Kapitola patnáctá: JEJÍ VELIČENSTVO (JAKŽTAKŽ) ZACHRAŇUJE SITUACI.....	207
Kapitola šestnáctá: FANTOMOVÉ TĚHOTENSTVÍ.....	215
Kapitola sedmnáctá: PŘÍCHOD NA SVĚT	223
Kapitola osmnáctá: TYS TO DOKÁZALA!.....	231
A NAKONEC... ..	235
PODĚKOVÁNÍ	238

ÚVOD

Nejmilejší Billy,

mám pocit, že tohle všechno stejně jednou zjistíš, a tak mě napadlo, že bude nejlepší, když se dozvíš, jak to všechno začalo, přímo od svojí mámy.

Toto jsou úryvky z mých deníků a další drobné postřehy z oné poněkud zmatené doby.

Prosím, nebuď pohoršený. Doufejme, že až to budeš číst, budeš dost starý na to, abys pochopil, že něco takového se mohlo stát tvým rodičům, a sám dobře víš, že jsem vždycky byla trochu zlobivá.

Jde o to, že existuje propastný rozdíl nejen mezi tím, jak si lidé myslí, že se mají chovat, a jak se ve skutečnosti chovají, ale i mezi tím, co od života čekáme, a tím, jak se to nakonec vyvrbí.

Ale když zachováš vnitřní klid a pozitivní myšlení, většinou se všechno v dobré obrátí – stejně jako se to stalo mně, protože tvoje narození bylo tím nejlepším, co mě v životě potkalo.

Promiň mi to všechno a vůbec.

Pusu

*máma
(Bridget)*

KAPITOLA PRVNÍ

**MNOHOSTRANNĚ ŠPATNÉ
ZNAMENÍ**

~ SOBOTA, 24. ČERVNA

Poledne. Doma v Londýně. Ach bože. Ach bože. Mám děsný zpoždění, kocovinu a všechno je naprosto příš... Jé, skvělý! Telefon!

„Nazdar, zlato, to bys neuhádla,“ – moje matka. „Zrovna jsme se vrátili ze snídaňového karaoke u Mavis Enderburyové – a víš co? Julii Enderburyové se právě...“

V telefonu bylo málem slyšet skřípění pneumatik: jako by se užuž chystala pronést slovo „tuk“ před morbidně obézním člověkem.

„Co se právě?“ zamumlala jsem, horečně jsem si cpala do pusy zbytky plátku kozího sýra spolu s půlkou proteinové tyčinky ke zmírnění kocoviny a přitom jsem se z bince na posteli snažila vydolovat nějaké matně vhodné šaty na křtiny.

„Ale nic, zlato,“ zatrylkovala.

„Co se Julii Enderburyové právě?“ zeptala jsem se mezi nadavováním. „Zvětšily se její už tak obrovský kozy? Objevil se v posteli mrštný mladý Brazilec?“

„Ále, nic, nic, zlato. Právě se jí narodilo třetí dítě, ale volám hlavně proto, abych ti...“

Grrr! Proč mi tohle matka vždycky DĚLÁ? Jako by už tak nebylo dost zlý, že se nezadržitelně řítím k mezníku své plodnosti, aniž...

„Proč se vyhýbáš tématu třetího dítěte Julie Enderburyové?“ zachraptěla jsem a s divokým mačkáním dálkového

ovladače jsem hledala záchranu v televizi, ale podařilo se mi akorát přepnout na reklamu, v níž si anorektická náctiletá modelka a malé dítě hrají s roličkou toaletního papíru.

„Ále, nevyhýbám, zlato,“ odvětila ležérně. „Jen se podívej na Angelinu Jolie. Adoptovala přece to čínské dítě...“

„Myslím, že Maddox je z Kambodže, matko,“ opáčila jsem chladně. Namouduši, z toho, jak mluví o celebritách, by si jeden myslel, že si právě na snídaňovém karaoke u Mavis Enderburyové důvěrně popovídala s Angelinou Jolie.

„Jde o to, že Angelina adoptovala to miminko a pak uložila Brada a pořídila si všechny ty další děti.“

„Myslím, že tohle není pravý důvod, proč Angelina ‚uložila‘ Brada Pitta, mami. Mít děti není alfou a omegou životů dnešních žen,“ namítla jsem a snažila jsem se nasoukat do směšně rozevlátých broskvových šatů, které jsem na sobě měla naposledy na Magdině svatbě.

„Tak se mi to líbí, zlato. A někteří lidé mají báječný život i bez nich! Jen se podívej na Wynnua a Ashleyho Greenovy! Čtyřiatřicetkrát se plavili po Nilu. A to už byli samozřejmě manželé, takže...“

„Víš, mami, projednou jsem v životě moc šťastná. Daří se mi v práci, mám nové auto se satelitní navigací a jsem svobodná...“ rozplývala jsem se, přičemž jsem se letmo podívala z okna a uviděla jsem – což bylo bizarní – skupinku těhotných žen. Kráčely po chodníku před domem a hladily si bříška.

„Hmmm. No nic, zlato. To bys neuhádla.“

„Co?“

Za první skupinkou šla další trojice těhotných žen. Začínalo to být dost divné.

„Souhlasila! Královna! Třiadvacátého března se u příležitosti patnáctistého výročí Ethelred Stone uskuteční královská návštěva.“

„Cože? Kdo? Ethelred?“

Dole po ulici právě procházel hotový štrúdl těhotných žen.

„Však víš. Ta stavba ve vesnici vedle požárního hydrantu, kde Mavis dostala botičku. Je anglosaského původu.“ Máma dál mlela svou. „Nemáš vlastně dneska být na těch křtinách? Elaine mi říkala, že Mark...“

„Mami. Děje se něco velice podivného,“ vyhrkla jsem tajemně. „Musimkončít pá.“

Grrr! Proč z vás každý dělá pitomce jen proto, že nemáte děti? V podstatě všichni mají na celou věc ambivalentní pohled, včetně mojí matky. „Někdy si přeju, abych nikdy NEMĚLA děti, zlato,“ opakuje znovu a znovu. A beztak v moderní společnosti není nijak snadné uspět, protože je stále zjevnější, že muži jsou nevyvinutý primitivní druh, a to poslední, po čem toužíte, je... Grrr! Někdo zvoní.

12.30 To byla Shazzer – konečně! Pustila jsem ji bzučákem dovnitř a celá zjančená vystřelila zpátky k oknu, zatímco Shaz si to namířila v malých černých – prudce nevhodném

oděvu na křtiny – a v lodičkách od Jimmyho Chooa přes pokoj k lednici.

„Bridge, hoď sebou, do hajzlu. Máme příšerný zpoždění! Proč se schováváš pod oknem oblečená jako víla?“

„To je špatný znamení,“ zadrmolila jsem. „Bůh mě trestá za to, že jsem sobecká kariéristka a protivím se přírodě používáním antikoncepce.“

„Co to tady krucinál meleš?“ zeptala se vesele a otevírala lednici. „Máš nějaký víno?“

„Tys to neviděla? Ulice je plná těhotných ženských. To je mnohostranně špatné znamení. Brzy budou z nebe padat krávy, rodit se koně s osmi nohama a...“

Shazzer se přiloudala k oknu a vyhlédla ven, svůdný zadek pevně sevřený v malých černých.

„Nikdo tam není, teda kromě jednoho matně sexy vousatýho kluka. I když není sexy. Teda, nijak zvlášť. Možná bez těch vousů.“

Přiskočila jsem k oknu a zmateně jsem vyhlédla na liduprázdnou ulici. „Jsou pryč. Zmizely. Ale kam?“

„Fajn, klid, klid, prostě klid,“ chlácholila mě Shazzer jako americký polda hovořící s osmým šíleným pistolníkem v jednom dni. Mrkala jsem na ni jako králík lapený v reflektorech auta, načež jsem vyběhla ze dveří a dolů ze schodů. Slyšela jsem, jak klope za mnou.

Ha! pomyslela jsem si, když jsem se ocitla na ulici. Stejným směrem pospíchaly DALŠÍ DVĚ těhotné ženy.

„Kdo jste?“ uhodila jsem na ně směle. „Co to má znamenat? Kam máte namířeno?“

Ukázaly na ceduli před zavřenou veganskou kavárnou, na níž stálo TĚHOTENSKÁ JÓGA POD ŠIRÝM NEBEM.

„Jasně, výborně, skvělý,“ řekla jsem jim. „Užijte si to.“

„Bridget,“ zhodnotila situaci Shaz, „ty jsi takovej magor.“ Nato jsme obě ještě na schodech dostaly záchvat mírně hysterického smíchu.

13.04 V Londýně, v mém autě. „To je v pohodě, to stihneme,“ řekla Shazzer.

Před čtyřmi minutami jsme měly být v Chislewood House na slavnostním přípitku před křtinami, ale zatím jsme trčely v zácpě na Cromwell Road. Aspoň že v mém novém autě s hlasovým ovládáním některých funkcí, například navigačního systému nebo mobilního telefonu připojeného k Bluetooth a tak vůbec.

„Zavolej Magdě,“ požádala jsem úlisně auto.

„Zvolamajte, přijato,“ potvrdilo auto.

„Ne, žádný Zvolamajte, ty pako,“ okřikla ho Shazzer.

„Odklonit na Powkey,“ oznámilo auto.

„Ne! Ty pitomej blbče,“ zaječela Shazzer.

„Odklonit na Bletchley.“

„Neřvi mi na moje auto.“

„Cože? Ty teď budeš bránit svoje zasraný auto?“

„Obleč si kalhotky. Obleč si JE.“ Autem zničehonic zahřímá Magdin hlas. „Bez kalhotek na žádné křtiny NEPŮJDEŠ.“

„My máme kalhotky,“ bránila jsem se rozhořčeně.

„Mluv za sebe,“ utrousila Shaz.

„Bridget? Kde vězíš? Jsi kmotra. Že ti maminka dá na zadeček, že ti dá na zadeček, že ano?“

„To nic. Už svištíme venkovem! Každou chvilku tam budeme!“ ujistila jsem ji a vrhla po Shazzer letmý pohled.

„No fajn, tak makejte, nejdřív si potřebujeme dát panáka na posilněnou. Vlastně jsem ti chtěla ještě něco říct.“

„Co?“ řekla jsem; ulevilo se mi, že se Magda nevzteká. Nakonec strávíme příjemný den na venkově.

„Uhm, jde o toho druhého kmotra.“

„Anóó?“

„Hele, vážně mě to mrzí. Máme tolik dětí, že jakkoli vzdáleně solventní muži už nám úplně došli. A Jeremy se ho zeptal a vůbec mi to neřekl.“

„Koho se zeptal?“

Nastala pauza. V pozadí se ozýval křik. Pak mě jedno jediné slovo řalo, jako když francouzský kuchař zakrojí kozí sýr.

„Marka.“

„Děláš si srandu,“ vyhrkla Shazzer.

Ticho.

„Ne, vážně, to má bejt vtip, Magdo?“ rozčílila se Shazzer.

„O co se tady, kurva, do hajzlu, snažíš? To je šilenej masochismus. Nemůžeš po ní do hajzlu chtít, aby si stoupla do křtitelnice s Markem Darcym před očima všech podělanejch, nafoukanejch, kurevskejch ženáčů...“

„Constance! Dej to zpátky. ZPÁTKY DO ZÁCHODU! Promiň, už musím končit.“

Telefon utichl.

„Zastav,“ přikázala mi Shaz. „Nikam nejedeme. Otoč to.“

„Otočit na místě s povolením k otáčení, přijato,“ oznámilo auto.

„Jen proto, že se Magda drží Jeremyho jako hovno košile, že ‚náhodou‘ na stará kolena otěhotněla, a tudíž jí došli kmoťři, si ještě nemusíš hrát u oltáře na maminku a tatínka se svým análně retentivním bejvalým.“

„Ale já tam musím jet. Je to moje povinnost. Jsem kmo-tra. Někdo jezdí třeba do Afghánistánu.“

„Bridget, tohle není Afghánistán, to je směšnej, otravnej a společenskej masakr. Zastav.“

Pokusila jsem se zastavit, ale všichni začali hystericky troubit. Nakonec jsem zajela na benzinku u prodejny Homebase v Sainsbury.

„Bridge.“ Shazzer se na mě podívala a sčísla mi z obličeje pár vlasů. Na okamžik mě napadlo, že je lesbička.

Bez legrace, mladí se dnes nepovažují za homosexuály nebo za heterosexuály, prostě JSOU; a navíc je mnohem jednodušší navázat vztah se ženou než s mužem. Jenže mně se sex s muži líbí a v životě jsem...

„Bridget!“ okřikla mě Shazzer. „Zase jsi upadla do tran-su. Celej život děláš to, co po tobě chce někdo jinej. Vem si to, co potřebuješ. Dej si sex. Jestli jsi vážně odhodlaná se

týhle podělaný noční můry zúčastnit, aspoň s TOU NOČNÍ MŮROU měj sex. Přesně to se chystám udělat i já, jenom ne s noční můrou, ale ve svém bytě. A jestli se jen proto, aby ses všem ostatním zavděčila, za každou cenu chceš dostat do NAPROSTO NEPŘIJATELNÉ situace, zavolám si tágo. Pokud jde o mě, já si odpoledne pokřtím svého kolouška.“

Jenže Magda je moje kamarádka a vždycky se ke mně chovala hezky. A tak jsem úplně sama, kromě svého nového auta, které mělo naštěstí docela ukecanou náladu, vyrazila na křtiny a litovala toho, co by bylo kdyby.

Před pěti lety

Pořád nemůžu uvěřit tomu, co se stalo. Nechtěla jsem nic zvorat. Jen jsem se snažila být milá. Shazzer má pravdu. Musím se vrátit ke čtení odborné literatury, například *Proč muži milují potvory*.

Mark a já jsme uspořádali zasnubní večírek v tanečním sále hotelu Claridge's. Já bych raději zvolila trošku bohémštější místo s barevnými žárovkami a s košíčky, nikoli s lampy a pohovkami, které se místo toho, aby byly uvnitř,

povalovaly venku. Ale Mark považoval tenhle pětihvězdičkový hotel za to pravé místo pro zasnuby, což jsou věci, s nimiž se ve vztahu prostě musíte smířit. A Mark, který neumí zpívat, *zpíval*. Přepsal slova k písni *My Funny Valentine*.

Můj legrační Valentýne, sladký Valentýne,
 dík tobě začlo mé srdce z ledu tát,
 řeč tvá, to jsou jen kalorie,
 celulitida a strie,
 a s každým dalším kazem mám víc tě rád.
 Svou váhou posedlá jsi. Věčně pozdě chodíš,
 neustále zmatená.
 S Proustem a Poem však nezačíněj.
 Klidně si říkej čau a pá, když jdeš ven.
 Toužím jen po tvé vřelé upřímnosti.
 Nic na sobě neměň, jen si mě vem.

Vážně neumí zpívat, ale obvykle je tak kožený, že to celý sál naprosto dojalo. Mark odhodil všechny zábrany a políbil mě na veřejnosti na rty. Vážně jsem si myslela, že už nikdy v životě nebudu tak šťastná.

Jenže později přišel poněkud dramatický sešup dolů.

Předsevzetí

Kdyby se ještě někdy cokoli v dobré obrátilo, velkým ob-
loukem se vyhnu:

a) karaoke

b) Danielu Cleaverovi (svému bývalému příteli, úhlavní-
mu nepříteli Marka Darcyho a kdysi jeho starému příteli
z Cambridge a také osobě, která zapříčinila rozpad Mar-
kova prvního manželství, protože se nacházela na Mar-
kově kuchyňském stole a užívala si sex s jeho první man-
želkou ve chvíli, kdy se Mark vrátil domů z práce).

Vrávorala jsem od stolu poté, co jsem předvedla karaoke
verzi *I Will Always Love You*, když jsem si všimla, že na mě
Daniel Cleaver hledí s uštváním, tragickým výrazem.

Pravda je, že Daniel je velice manipulativní a sexuálně
inkontinentní a nevěrný a navykládá spoustu lží a dokáže
se chovat velice zlomyslně a Mark ho očividně nenávidí
kvůli všemu, co se v minulosti stalo, ale já si pořád myslím,
že je na něm vážně něco milého.

„Jonesová,“ řekl Daniel. „Pomůžeš mi? Mučí mě lítost.
Jsi jediná živá bytost, která mě kdy mohla spasit, a teď si
budeš brát jiného. Připadám si v rozkladu, jako bych se
rozpadal na kousíčky. Věnuješ mi pár milých slov o samo-
tě, Jonesová, prosím?“

„Nojasny, Danli, sipiš,“ pletl se mi jazyk. „Chsijen aby bli všikni takšasni jakjá.“ S odstupem času musím přiznat, že jsem asi měla menší opičku.

Daniel mě vzal za paži a někam mě odváděl.

„Zažívám muka, Jonesová. Soužím se a trápím.“

„Ne. Hele, vážně si myslm, že... štjesti je tááák...“

„Pojď sem, Jonesová, prosím. Opravdu si potřebuju promluvit o samotě...“ dodal a s klopýtáním mě zatahoval do vedlejšího sálu. „Je můj život popravdě navždy odsouzen k záhubě?“

„Ne!“ vykřikla jsem. „Tne! Danieli! Budeš štjasný! Urště.“

„Obejmi mě, Jonesová,“ vyzval mě. „Bojím se, že už nikdy...“

„Hele. Štjesti JE štjesti, páč...“ zablekotala jsem, když jsme ztratili rovnováhu a spadli na zem.

„Jonesová,“ zasténal nadržene. „Nech mě naposledy se podívat na ty obří maminovské bombardáky, které tak miluju. Udělej papíncovi radost. Než se můj život rozpadne na popel.“

Zrovna když mi vyhrnoval sukni, rozletěly se dveře. V hrůze jsem zvedla hlavu a uviděla Markův obličej. V hnědých očích se objevil záblesk bolesti a pak z nich úplně zmizely emoce a zůstal jen chlad.

To jediné Mark nedokázal odpustit. Z večírku jsme odešli společně, jako by se nic nestalo. Několik týdnů jsme se

hodně trápili, přede všemi jsme předstírali, že je všechno v pořádku, a o to samé jsme se snažili i jeden před druhým, ale marně.

Jak možná víte, mám diplom z oboru anglický jazyk a anglická literatura z Bangorské univerzity, a tak se mi vybavil úryvek z jednoho báječného díla D. H. Lawrence:

Cosi v její hrdé, čestné duši vykrystalizovalo v tvrdý kámen.

Cosi v Markově hrdé, čestné duši vykrystalizovalo v tvrdý kámen a od té doby se mnou jednal jinak. „Co mu do hajzlu přeletělo přes nos? Vždyť ve srovnání s celým životem byl tohle úplně bezvýznamný okamžik. Ví přece, jaký Daniel je,“ tvrdili moji kamarádi. Jenomže Marka to hluboce zasáhlo způsobem, jemuž jsem nerozuměla a který on neměl vysvětlit. Byla to ta pověstná poslední kapka. Nakonec mi oznámil, že v tom nemůže dál pokračovat. Pořád jsem měla svůj byt. Vyjádřil hlubokou omluvu za nepřijemnosti a způsobený žal atakdále. Svým typicky důstojným způsobem se postaral i o to, aby se zpráva o zrušení zasnoubení rozšířila mezi našimi přáteli a rodinou. Krátce nato odjel za prací do severní Kalifornie.

Kamarádi byli skvělí a nenechali na něm nit suchou: „Je naprosto análně retentivní, poznamenanej internátní školou a má strach ze závazků.“ O půl roku později si vzal Natashu, upjatou právnickou pakobytku, která ho doprovázela, když jsem ho poprvé viděla v obleku – na křtu knihy

Kafkova motorka, kde Natasha v jednom kuse klavírovala do Salmana Rushdieho o „kulturních hierarchiích“. Tehdy mě nenapadlo nic jiného než se zeptat: „Nevíte, kde jsou tady záchody?“

Daniel se mi pak už neozval. „VYSER SE na Daniela. Je to sexuálně inkontinentní, citovej vyděrač, kterej trpí fobií ze závazků a nikdy se nebude vázat,“ lamentovala Shazzer. O sedm měsíců později si vzal jednu východoevropskou modelku/princeznu a stránky časopisu *Hello* tu a tam ozdobila fotografie, na níž se opírá o ochoz hradu s horami v pozadí a tváří se poněkud rozpačitě.

A tak jsem po pěti letech dopadla: ploužila jsem se po M4 s příšerným zpožděním, abych se s Markem setkala poprvé od té doby, kdy to mezi námi skončilo.

KAPITOLA DRUHÁ

KŘTINY

~ SOBOTA, 24. ČERVNA

14.45 Parkoviště před kostelem Nether Stubby v Gloucestershire. OK. Všechno je v naprostém pořádku. Křtiny měly začít před patnácti minutami, ale stejně nikdy nic nezačíná včas, no ne? Budu rozvážná, klidná a zachovám důstojnost. V jakémkoli ošemetném okamžiku se sama sebe zeptám: „Co by udělal dalajlama?“ A udělám to.

Vystoupila jsem z auta a ocitla se v překrásné letní cotswoldské krajině: prastarý kostel, růže, vůně posečené trávy, stromy obsypané listím. Všude panovalo ticho, až na ptačí zpěv a bzucení včel. Bylo to krásné, tak jak to bývá jen v Anglii v den, kdy jednou za rok zasvítí slunce a všichni zpanikaří a dostanou strach, že se to bude opakovat nejdřív za dalších dvanáct měsíců.

Vydala jsem se vrávoravě ke kostelu, mírně znepokojená tím, že nikoho nevidím. Přece nemohli s křtinami začít bez přítomnosti kmotry? Zničehonic se ozvalo burácení helikoptéry. Zůstala jsem stát a s divoce povlávajícími vlasy a šaty jsem sledovala, jak se stroj snáší k zemi. Pak, aniž by se dotkl země, z něj jako Bond vyskočil Mark Darcy a namířil si to ke kostelu. Helikoptéra se s řevem vznesla a zmizela.

Pokusila jsem se co nejvíc uklidnit, i když v podpatcích na trávě to nebylo zrovna snadné, a v hodině dvanácté jsem vešla do kostela. Opakovala jsem si, že všechno bude

v naprostém pořádku, protože jsem zhubla na svou ideální váhu, tím pádem všichni poznají, že jsem se úplně změnila. Když jsem uvnitř spatřila Markovu vysokou vzpřímenou postavu, ucítila jsem známé rozechvění. Kráčela jsem uličkou a zřetelně jsem slyšela, jak Cosmo říká: „Není nemocná? Vypadá jak pakobylka. Kam se poděly... však víš... její kozy?“

„Tak! Snad už můžeme začít,“ pronesl vikář, když jsem k nim došla, a pod vousy zabrbľal: „Odpoledne mě čekají ještě další tři tyhle noční můry.“

„Bridget, kde do prdele vězíš, kde je Shazzer?“ sykla Magda, načež její nejmladší, Molly, připravená ke křtu, se dala do křiku. „Tumáš – vezmi si ji.“ Podala mi miminko, které krásně vonělo po dětském pudru a mateřském mléku. K mému potěšení se mi uvelebilo mezi kozy – které mimochodem NIKAM NEZMIZELY – a přestalo plakat.

Mark opětoval můj pozdrav sotva postřehnutelným mrknutím.

Křtiny byly nakonec moc fajn. Absolvovala jsem je už tolikrát, že to mám zmáknuté. Ale Mark, místo aby se hned po skončení obřadu přidal ke všeobecnému hemžení venku, někam vystřelil a zmizel.

Po příchodu na oslavu jsem se přimotala ke skupince nafoukaných matek.

„Australská chuva nedělá nic jiného, než píše esemesky.“

„Sežeň si Východoevropanku! Audrona má diplom z leteckého inženýrství na Budapeštské univerzitě.“

„Jé, podívejte, je tu Bridget,“ zašvitořila Mufti. „Naše oblíbená kmotra!“

„Kolik už máš kmotřenců, Bridget?“ přidala se Caroline a hladila si těhotenské břicho.

„Čtyři sta třicet sedm,“ opáčila jsem vesele. „S tímhle třicet osm! Už musím jít na...“

„Vážně by sis měla pořídit vlastní, Bridget,“ pronesla Woney. „Čas kvapí.“

Na zlomek vteřiny jsem si představila, jak ji chytám za uši a hulákám: „Myslíš si, že mě to *vůbec* nenapadlo?“ Ale neudělala jsem to, stejně jako už tolikrát v uplynulé dekádě. Paradoxně proto, že jsem nechtěla ranit její city.

„Nechceš si sáhnout?“ zeptala se Caroline a dál si hladila břicho.

„Ne, ani ne, díky.“

„Ale neboj, sáhni si.“

„Ne, vážně si musím...“

„Sáhni si na břicho,“ přikázala mi s překvapivou zuřivostí. „Jé, teď mě kopl!“

„Upřímně řečeno, kdo by se jí divil, že?“ přisupěla Magda. „Nechejte Bridge na pokoji, vy odporné přefoukliny. Stejně si tajně přejete, abyste měly práci a mohly píchat s mrštnými mladíčky jako ona. Pojď se něčeho napít, Bridge.“

Odvedla mě z mučírny, ale náhle se zastavila, zbledla a špitla: „Jeremy se zase baví s tamtou ženskou.“

„Ach můj bože, Magdo, moc mě to mrzí. Pořád ho to drží?“ zeptala jsem se.

„Jo. Radši tam půjdu. Bar je támhle. Zatím.“

Prodrala jsem se k baru přímo k hloučku opilých otců.

„Když si chceš dát ve Westminsteru v šest frťana, musíš začít konzultovat ve tři.“

„Jasný. Ale další volný okno máš v jedenáct.“

„Bez šance.“

„Ledaže by měli latinu.“

„Bridget! Nejsi nemocná? Kam se sakra poděly tvoje kozy?“

„Už máš přítele?“

S pokyvováním a záhadným úsměvem se mi podařilo proklouznout bez incidentu. Když jsem se vrhla k baru a v duchu si říkala, že horší už to být nemůže, ocitla jsem se přímo vedle Marka Darcyho.

Konverzace probíhala následovně.

MARK DARCY: Ahoj.

JÁ: Ahoj.

MARK: Jak se máš?

JÁ (*neobvyklým hlasem*): Mám se moc dobře, děkuji. Jak se máš ty?

MARK DARCY: Dobře.

JÁ: Já taky.

MARK DARCY: Dobrá.

JÁ: Ano.

MARK DARCY: Dobrá.

JÁ: Ano.

MARK: Tak ahoj.

JÁ: Ano. Tak ahoj.

Každý jsme se obrátili na svého barmana.

„Sklenici bílého vína, prosím,“ objednala jsem si.

„Vodku martini,“ slyšela jsem říct Marka.

„Velkou, velkou sklenici.“

„Vlastně dejte mi trojitou.“

„Tu největší, co máte.“

„A whisky na spláchnutí.“

Stáli jsme neuvěřitelně trapně zády k sobě. Pak se opilí otcové do Marka pustili.

„Darcy! Jak se kčertu máš, ty starej parchante. Cos v tom vrtulníku dělal tak pozdě?“

„No, byl jsem, uhm, na velice důležité schůzce na ministerstvu zahraničí.“

Barman mi podal víno, pořádně jsem si lokla a chystala jsem se vzít do zaječích.

„Jak jde svobodnej život, Darcy?“ zeptal se Cosmo.

Ztuhla jsem. Svobodný život?

„Jseš černej kůň, co? Už máš nákou kočku?“

„No, mám sotva...“ spustil Mark.

„Co je s tebou, ty vypelichanej starej kozle? Johnny Forrester ještě ani neodešel od rozvodovýho soudu a už byl obsypanej kočkama. Doslova zavalenej. Každý večer si užíval.“

Znovu jsem si pořádně lokla vína a Mark zamumlal: „Ano, myslím, že vůbec nemáte představu, jaké to je, být v mém věku svobodný. Všude, kam se hnete, se vás někdo snaží dát dohromady s nějakou vyšinutou ženou jistěho věku, která hledá rytíře na bílém koni, jenž by vyřešil všechny její problémy: finanční, tělesné a jiné. No nic, už musím jít. Jo. Už musím.“

Doklopýtala jsem za roh a opřela jsem se o zeď, myšlenky mi vířily hlavou. Svobodný? Rozešel se s Natashou? „Žena jistěho věku?“ To mluvil o MNĚ???? Snad si nemyslel, že ty křtiny měly být něco jako ulítlá bouda? Vážně už byl NA ODCHODU?

Byla jsem zmatená, všechno se ve mně bouřilo a chystala jsem se napsat esemesku Shazzer, když se objevila Magda. Vypadala, že má docela vypito. „Bridget,“ spustila. „Mark je rozvedený. Rozvedený! Opustil pakobylku.“

„Právě jsem slyšela.“

„Musíme *okamžitě* ven a pořádně to probrat.“

Když jsme se snažily protlačit kolem baru, opilí otcové byli stále v ráži.

„A co Bridget? Nikdy jsem nepochopil, proč ti dva spolu nikdy neměli sviště.“